

Cineva care înțelege

Prietenele lui Blair nu au înțeles cum este să fii bolnav de boala Crohn.

Haley Yancey

(Bazat pe o întâmplare adevărată)

Această întâmplare a avut loc în S.U.A.

„Nu pot veni astăzi”, a spus Blair. Fața i se înroșise de rușine.

Prietenele ei se uitau mirate la ea. „Dar ai spus că vei veni!”, a spus Sammy.

„Știu!” Blair privea în pământ. „Nu mă simt prea bine. Îmi pare rău.”

„Asta ai spus și ultima dată”, a spus Jessica.

Blair nu știa ce să spună. Și-ar fi dorit să se poată duce acasă la Sammy. Dar, astăzi, o dorea stomacul foarte tare. Trebuia să se ducă acasă și să se odihnească.

Blair suferea de boala Crohn. Aceasta făcea s-o doară stomacul, și o dorea foarte tare. În majoritatea zilelor, stomacul o dorea cel puțin un pic. Dar unele zile erau mai rele decât altele. Astăzi era una dintre acele zile. Și-ar fi dorit să poată alege zilele în care s-o doară mai tare. Părea că stomacul o dorea cel mai tare ori de câte ori dorea să facă ceva distractiv.

„Hai să mergem”, i-a spus Sammy lui Jessica.

Când Blair a ajuns acasă, și-a luat medicamentul. Apoi, a încercat să doarmă. Dar o dorea foarte tare.

Mama și tata au venit să vadă cum se simte.

Tata s-a așezat pe patul ei. „Cum te simți?”

„Bine. Medicamentul m-a ajutat puțin”, a spus Blair.

„Îmi pare rău că nu te-ai putut duce acasă la Sammy”, a spus mama.

Blair avea lacrimi în ochi. „Nu este drept! Prietenele mele nu înțeleg cum este.” Blair a aruncat cu o pernă în perete. „Vreau doar să mă simt mai bine.”

Tata a îmbrățișat-o strâns pe Blair. „Știu! Ai dori o binecuvântare a preoției?”

Blair a dat din cap în sens afirmativ. Binecuvântările o ajutau, de obicei, să simtă mai multă pace.

Tata și-a așezat mâinile pe capul lui Blair și a binecuvântat-o să se odihnească și să simtă alinare. A fost o binecuvântare frumoasă. A ajutat-o să-și aducă aminte că Tatăl Ceresc o iubea. Dar încă se simțea tristă în legătură cu prietenele ei.

După binecuvântare, mama și tata i-au dat lui Blair un pupic de noapte bună. Ei au plecat ca ea să poată dormi.

Blair s-a întins la loc și și-a închis ochii. Binecuvântarea o ajutase, dar încă o dorea.

A îngenuncheat lângă patul ei pentru a se ruga. La început, a fost ca majoritatea rugăciunilor ei. I-a spus Tatălui Ceresc pentru ce era recunoscătoare și L-a rugat s-o ajute să se simtă mai bine. Dar, de data aceasta, ea a continuat.

„Tată Ceresc, mă simt foarte tristă. Îmi este dor să fiu cu prietenele mele”, a spus ea. „Mă simt singură. Nimeni nu înțelege cât de mult mă doare în fiecare zi. Îmi este dor de cum era înainte de a fi bolnavă.”

Cu cât Blair se ruga mai mult, cu atât mai mult simțea că Tatăl Ceresc îi asculta rugăciunea. Nu-L putea auzi sau vedea, dar simțea dragostea Sa. Știa că Lui Îi păsa de ceea ce avea ea de spus. Blair nu dorea ca sentimentul acela să se termine.

Blair s-a rugat până când I-a spus Tatălui Ceresc tot ceea ce simțea. Apoi, un gând i-a venit în minte. Poate că prietenele lui Blair nu vor ști niciodată cum este să ai boala Crohn, dar Tatăl Ceresc și Isus Hristos știau. Ei știau cât de mult o dorea și cât de singură se simțea. Ei vor fi mereu alături de ea.

Blair simțea că primea cea mai mare îmbrățișare. După ce și-a terminat rugăciunea, s-a dus să-și caute părinții pentru a le spune ce s-a întâmplat.

„Ai avut un coșmar?”, a întrebat mama.

Blair a zâmbit. „Nu. M-am rugat.”

Mama părea surprinsă. „Ne-am spus noapte bună în urmă cu ceva timp. Te-ai rugat tot acest timp?”

Chiar trecuse atât de mult timp? Blair a dat din cap în sens afirmativ. „A fost ca și cum aș fi primit o îmbrățișare mare. Tatăl Ceresc și Isus Hristos știu cum mă simt. Datorită Lor, nu trebuie să mă simt singură!” ●

